

Mưa

Cao Nguyên

mưa! mưa! mưa em, trời mưa...

Có phải nhờ mưa mà mình gặp nhau? Gặp giữa đời thường, gặp trong thơ. Với đời thường, hay trong thơ, mưa dễ thương khi mưa vừa đúng lúc, mưa vừa niềm mong. Lãng mạn, nhẹ nhàng và thích thú, như hồi biết tựa đầu vào nhau dưới cái tán dù nhỏ xíu, thềm nhìn giọt nước lăn theo sợi tóc em chảy xuống vai trần.

mưa! mưa! mưa em, trời mưa

Câu thơ giản dị mà dễ thương quá chừng, dễ thương như em chưa từng trau chuốt để đỡ vướng bụi đời, khỏi nhìn vào gương thấy mình lạ hoắc. Bởi dễ thương vậy, nên anh sợ em sẽ ướt trong mưa khi anh ngoái nhìn em vừa ra khỏi cửa, ra với thiên nhiên với trời rây nắng. Vậy mà gió đã lay mưa, cho anh có cơ làm vừa lòng em.

mưa! mưa! mưa rộn đường thơ

Trong thơ anh, có những cơn mưa buồn nặng trĩu. Viết rồi, chẳng lẽ xóa đi. Dẫu gì, những giọt mưa Ngâu vẫn còn tồn tại, cho thơ có cơ nắm lại bàn tay vượt qua một thời, vượt qua một đời! Mà không quên, để lòng tự nhủ: âu đó cũng là một kỷ niệm đẹp. Một chuyện tình đẹp tựa vào lưng huyền thoại.

tặng em những sợi mưa Ngâu

anh vừa hái được trong màu thời gian

Thật tình, anh muốn viết về những điều nhẹ hẫng như mơ. Nhẹ hẫng như nụ cười em, như tiếng chim hát trong vườn thơ:

có tiếng chim hát vui buổi sáng

trong khu vườn anh đang gieo thơ

Mỗi cơn mưa, báo một vụ mùa, báo một khoảng thời gian vừa vụt qua, mất hút. Để thấy tiếc hay là thấy sợ những mắc xích thời gian siết lại, cuốn mình quăng vào cái trũng hư vô!

Vậy mà anh sợ không gian hơn là thời gian, vì trong không gian luôn có những nghi hoặc kể cả sự nghi hoặc niềm tin:

chữ em là thánh thể

người nói đó bụi trần

*lời anh là sông bể
kẻ nghĩ đó vực thâm
ta với ta là bạn
anh với em là tâm*

*đời nghìn năm phi bóng
trên năm tháng hương trầm*

Thời gian ươm mầm, thời gian kết nụ trở hoa. Không phải là vui hơn sao, và nắng, và mưa dự phần vào sự tái tạo niềm tin trên những úa tàn. Hãy nhận sự vươn lên, đừng nghĩ về sự hủy diệt dưới sức hút khắc nghiệt của đời.

*Em có thấy một dòng sông mới
dâng phù sa vào gốc mạ thơm
trên cánh đồng anh vừa nghĩ tới
không hề lưu dấu vết cặm hờn*

Time goes, you say? Ah no!

Alas, Times stays, we go.

Thời gian qua? Nàng ơi...

Không phải,

Chúng ta qua, Thời gian ở lại.

Lời trong bài "The Paradox of Time" của Henry Austin Dobson hay tuyệt vời phải không em!

Dưng không, chiều nay sao thấy buồn chi lạ, khi ngoài trời mưa Xuân lay bay. Lại phảng phất những dòng chữ qua mưa tạt vào mái hiên xưa.

mưa! mưa! mưa rộn đường thơ

về mai em nhé, ngỡ chờ nắng hong!

Tháng Năm, không phải là năm tháng

chỉ là Tháng Năm còn những cơn mưa

để anh có cơ làm vừa lòng em

mưa! mưa! mưa em, trời mưa

nếp gần lại chút cho vừa ấm nhau!

Cao Nguyên

Tưởng Niệm Mẹ

Tôi mất Mẹ khi chưa tròn 5 tuổi. Hình dáng Mẹ chỉ còn định hình trong hồi ức tôi của một đêm theo những người trong gia đình tiễn Mẹ vào nghĩa trang trong ánh đuốc chập chờn. Dường như tôi khóc ít hơn người Chị ruột cầm tay tôi đi phía sau quan tài.

Cũng chính người Chị này đã thay Mẹ nuôi tôi khôn lớn. Nên tình thương yêu của Chị đối với tôi là tình của người Mẹ.

Chiến tranh tạo nên những loạn lạc, gia đình ly tán ngay khi còn chiến tranh đến lúc đất nước nổi liền. Khoảng thời gian sau khi rời trại tù cộng sản và trước khi lưu vong tị nạn, thỉnh thoảng chị em gặp nhau vài lần.

Gần mười lăm năm sau khi tôi định cư ở nước ngoài, tôi trở về gặp Chị lần cuối theo lời nhắn của các cháu: Má muốn gặp Cậu trước khi Má vĩnh viễn ra đi.

Bằng cách nào tôi cũng phải về gặp Chị tôi - người Mẹ thứ hai. Cuộc gặp đó tạo một chuỗi đau buồn dằng dặc không chỉ với bao năm, mà là suốt cuộc đời.

Đau buồn ấy tôi viết lại trong bài thơ "Mất Nhớ" ngay sau khi tiễn đưa Chị tôi về nơi yên viễn. Đây cũng là lần đầu tôi chia sẻ cùng các bạn, nhân Ngày Cửa Mẹ. Một ngày mà với tôi, là ngày tưởng niệm 2 người Mẹ, hai người đàn bà Việt Nam suốt cuộc đời đã sống trải qua bao đau thương khốn khổ của phận người theo vận nước nổi trôi giữa hai thế kỷ!

Cao Nguyên

Đông Bắc Mỹ - May 08, 2015

@

Mất Nhớ

(thương nhớ người Chị kính yêu)

*biết gặp Chị, em sẽ buồn ghê lắm
nhưng đành thôi, nước mắt cũng đang chờ
nắm tay em, thần trí Chị trong mơ
mỗi chớp mắt, lòng xoáy thành tiếng nấc
đau dữ lắm phải không? Chị gật
gặp lại em, cơ thể bỗng dưng vui
giọt nước mắt lăn, rất chậm qua môi
những nếp nhăn, đã biết cười - rất vội
giữa sống, chết - Chị nhẹ nhàng đón đợi
gần gọi xa, với vợ những dung nhan
ký ức bộn bề, mở ngoặc từng trang
thương yêu lắm, muốn đi mà chưa thể
nhìn thấu suốt đời con, cháu - kẻ
Mẹ này Con! Bà này Cháu! nhiều khe
da bọc xương, khô sỏi đất côi về
chút hơi mọn, chạy dọc lẽ côi sống
ảo giác Chị cứ còn lên tiếng động
đập vào tim, nhói từng đoạn đời qua
mỗi rùng mình, máu quánh lại trong da
mỗi co thắt, triệu tế bào giấy chết
hiu hắt thở, đường ngăn dần - dốc hết
đuối tầm nhìn, đợi chợ giấc hôn mê
tay chưa buông, bởi trần trở bộn bề
lời kinh nguyện chảy tràn khe háp hời
mai hoặc một, Chị về quê rất mới
đất rùng mình hé cửa tiễn hồn bay
ngôi sao Thương chợt tắt khỏi đời này
chỉ còn giữa thế gian ngàn mắt nhớ!*

Cao Nguyên

Sài Gòn - 20/3/2005